

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ทัศนะใหม่ของนักการศึกษาถือว่า การศึกษาเป็นการลงทุนอย่างหนึ่ง ดังนั้น จึงมีปัญหาคือว่า ทำอย่างไรจึงจะจัดการเรียนการสอนและหลักสูตรให้ได้ผลดีที่สุด เพื่อเป็นการลงทุนที่ประหยัดและมีคุณภาพสูง ในการเรียนการสอนพลศึกษาก็ได้รับการส่งเสริมอย่างกว้างขวาง จนถึงกับมีการจัดและบริหารพลศึกษาโดยกระทรวงธรรมการตั้งแต่ปี พ.ศ. 2440 ซึ่งตรงกับรัชสมัยของสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว จนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ การพลศึกษาของประเทศไทยได้มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว วัตถุประสงค์หรือความมุ่งหมายของการพลศึกษาเริ่มขยายกว้างขึ้น อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตเกี่ยวกับลักษณะการพัฒนากิจการทางพลศึกษาว่า ความเจริญก้าวหน้าของการพลศึกษาในปัจจุบันไม่สามารถทำได้ตามวัตถุประสงค์ ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการด้วยกัน คือ ด้านตัวผู้เรียน ด้านการจัดหลักสูตร ด้านบุคลากร สถานที่ และอื่น ๆ ซึ่งเกี่ยวโยงกันเป็นลูกโซ่

สำหรับผู้เรียนนั้น จะมีทัศนคติและความรู้สึกว่าการเรียนพลศึกษาคือการได้ผ่อนคลายความตึงเครียดทางอารมณ์หลังจากการเรียนการสอนในชั้นเรียน ใ้สนุกสนานและได้เล่นอิสระตามลำพัง ทั้งนี้ ก็เพราะขาดครูสอนที่ถูกต้อง ดังตัวอย่างผลการวิจัยของ สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์¹ ปี 2513 ได้ทำการวิจัยเรื่องปัญหาการสอนพลศึกษาในระดับประถมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร พบว่า "ครูไม่มีเวลาพอที่จะจัดกิจกรรมต่าง ๆ การจัดกิจกรรมการสอนไม่มีความก้าวหน้า จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่กว้างขวาง การดำเนินการสอนใน

¹ สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์, "ปัญหาการสอนพลศึกษาในระดับประถมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

ชั่วโมงพลศึกษายังขาดหลักการและวิธีการ" นอกจากนั้น ในค่านี้อาสาสมัคร มีได้แยก ระดับชั้นไว้อย่างชัดเจนเช่นวิชาอื่น ๆ ว่า ระบายโต ชั้นโต ควรจะเรียนเรื่องใดก่อนหลัง ความลำบากควายากง่าย เช่น กิจกรรมพลศึกษาสำหรับชั้นประถมศึกษาตอนต้น ได้แก่ เกมส มูรูฐาน รวมถึงเกมสที่นำไปสู่กีฬาใหญ่ การเล่นเป็นจังหวะ การทดสอบสมรรถภาพของคนเอง การเล่นเป็นเรื่อง ทักษะเบื้องต้น ทักษะกีฬาและลานขั้นพื้นฐาน เมื่อมาถึงชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เพิ่มการเล่นกีฬาที่ทางโรงเรียนจะสามารถจัดหาอุปกรณ์ได้ไว้อย่างกว้าง ๆ จึงเป็นผลต่อเนื่องมาถึงครูผู้สอนว่า สามารถจะแบ่งแยกชั้นลำดับการเรียนอย่างไร ซึ่งต้องอาศัยครูพลศึกษาที่มีพื้นความรู้กันนี้โดยตรง ทั้งนี้ จากการวิจัยของ ซิลเวสเตอร์² (Silvester) ปี 1965 "ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาในระดับประถมศึกษา (Attitude to Physical Education in the Primary School)" พบว่า ถ้าผู้สอนพลศึกษาได้รับการศึกษามาโดยตรง คือมีวุฒิปริญญา และสูงกว่า จะมีความเข้าใจในหลักการและวิธีสอนพลศึกษามากกว่า สำหรับครูที่ไม่มีวุฒิทางพลศึกษานั้น ส่วนใหญ่สอนโดยปล่อยให้เด็กเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ตามลำพัง ไม่มีหลักและวิธีสอน เป็นสาเหตุทำให้เด็กเรียนไม่ประสบผลสำเร็จจากจุดหมายของการพลศึกษา ที่นักพลศึกษาและนักการศึกษาหลายคนได้ให้ความหมายไว้ เช่น

แนช³ (Nash) กล่าวไว้ว่า พลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งในขบวนการศึกษาทั้งหมด เป็นการศึกษาที่ใช้กิจกรรมเป็นสื่อ เพื่อให้เกิดการพัฒนาทางกาย ทางประสาท ทางสติปัญญา ทางอารมณ์ ผลเหล่านี้จะประจักษ์ก็ต่อเมื่อได้มีการจัดกิจกรรมพลศึกษาขึ้นตาม

²P.J. Silvester, "Attitude to Physical Education in the Primary School, Physical Education, Vol. 61, No. 183 (July, 1969), pp. 32-36.

³Jay B. Nash, Physical Education : Introduction and Objectives (New York: A.S. Warms and Company, 1948), p. 52.

สถานที่ต่าง ๆ เช่น สนามกีฬา โรงฝึกทางพลศึกษา เป็นต้น

ชาร์แมน⁴ (Sharman) ได้ให้ความหมายของพลศึกษาไว้ว่า เป็นการศึกษาแขนงหนึ่ง โดยการเข้าร่วมกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้การเคลื่อนไหวทางกลไกของร่างกาย และเป็นการศึกษาที่ช่วยให้บุคคลมีพฤติกรรมอันพึงปรารถนา

บุชเชอร์⁵ (Bucher) กล่าวว่า พลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่ง ซึ่งก่อให้เกิดการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม โดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งได้รับการเลือกเฟ้นแล้ว เป็นสื่อที่จะนำไปสู่จุดหมายที่วางไว้

วรศักดิ์ เพียรชอบ⁶ กล่าวว่า การพลศึกษา คือการศึกษาแขนงหนึ่งซึ่งมีวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายเช่นเกี่ยวกับการศึกษาอย่างอื่น คือเป็นวิชาที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม จะมีข้อแตกต่างกับวิชาอื่นก็ตรงที่วิธีการและสิ่งที่นำมาใช้ คือ พลศึกษาใช้กิจกรรมการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬา เป็นสื่อกลางของการเรียน โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ ใหม่มากที่สุด

แม้ว่าการกีฬาจะเป็นกิจกรรมพลศึกษาประเภทหนึ่งก็ตาม แต่เนื่องจากกีฬายังมีอีกมากมายหลายประเภท ทำให้มีการเล่นกว้างขวาง จนเกิดความไม่เข้าใจคิดว่าการเล่นกีฬา คือการพลศึกษา บุคคลบางกลุ่มจึงมีความเห็นว่า นักกีฬาเท่านั้นที่จะเรียนพลศึกษาได้ก็ โดยไม่ต้องอาศัยองค์ประกอบด้านอื่น พิจารณาอย่างง่าย ๆ อาจกล่าวได้ว่า การเรียนเป็นการใช้สมองหรือสติปัญญา และการกีฬาเป็นด้านทักษะกลไกของร่างกาย ซึ่งรากฐานของ

⁴Jackson R. Sharman, Introduction to Physical Education (New York: A.S. Barnes and Company, 1938), p. 59.

⁵Charles A. Bucher, Foundation of Physical Education (Saint Louis: The C.V. Mosby Company, 1968), p. 21.

⁶วรศักดิ์ เพียรชอบ, วารสารพลศึกษา, ปีที่ 1 ฉบับที่ 11 (มิถุนายน, 2512), หน้า 10.

ผลศึกษาทางก้านจิตวิทยาข้อหนึ่งกล่าวว่า "ความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญากับทักษะทางกลไก นั้นค่า" ซึ่งหมายความว่า ความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญากับทักษะนั้นมีน้อย คือ ในคน ๆ หนึ่ง ทั้งสองอย่างนั้นมีส่วนส่งเสริมซึ่งกันและกันได้ดี เพราะผู้ที่เล่นกีฬาดี คือมีทักษะดี ย่อม เล่นกีฬาอยู่เสมอ ร่างกายย่อมมีความแข็งแรงสมบูรณ์ สามารถเรียนได้เป็นอย่างดีเพราะไม่ ขาดเรียน ขณะเดียวกัน ผู้มีสติปัญญาดี ก็สามารถศึกษาและทำความเข้าใจกับทักษะทางกีฬา ได้ง่ายขึ้น มีโอกาสจะฝึกฝนให้มีทักษะทางกีฬา และเข้าใจการเล่นได้ดี เมื่อเล่นดี มีทักษะ แล้วเล่นอยู่เสมอ จะทำให้มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ได้เช่นกัน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใคร่ที่จะศึกษาเกี่ยวกับ "ความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิผลทางการเรียน กับทักษะกิจกรรมพลศึกษา" ผู้วิจัยเชื่อว่า นักเรียนที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูง และนักเรียน ที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนต่ำ จะมีความสามารถในการเรียนทักษะกิจกรรมพลศึกษาแตกต่างกัน

ความมุ่งหมายในการวิจัย

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิผลทางการเรียน กับ ทักษะทางกิจกรรมพลศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 โรงเรียนสวนอนันต์ และโรงเรียน วัดคอมอินทราาราม สังกัดกรมสามัญศึกษา

สมมติฐานของการวิจัย

คะแนนสัมฤทธิผลทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันในทางบวกกับคะแนนทักษะกิจกรรม พลศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

1. คะแนนสัมฤทธิผล ถือคะแนนสอบปลายปีรวมทุกวิชาของนักเรียนตามที่โรงเรียน

คัดเลือก

2. ในการวัดทักษะกิจกรรมพลศึกษา ใช้ทักษะแบคมินตันอย่างเดียว
3. มุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน กับทักษะกิจกรรมพลศึกษา เฉพาะทักษะที่เกี่ยวข้องกับผลของการฝึกทักษะแบคมินตัน
4. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ทั้งชายและหญิง โรงเรียนสวนอนันต์ และโรงเรียนวัดอมรินทราราม สังกัดกรมสามัญศึกษา ปีการศึกษา 2517 รวมทั้งสิ้นจำนวน 106 คน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ใช้ทักษะทางกิจกรรมกีฬาแบคมินตันอย่างเดียวแทนทักษะทางกิจกรรมพลศึกษา เนื่องจากทักษะกีฬาแบคมินตันยังมีสอนกันน้อย จึงทำให้หลีกเลี่ยงตัวแปรในเรื่องที่นักเรียนมีความสามารถทางทักษะอยู่แล้วได้
2. แบบสอบทักษะการตีลูกกระทบผนัง (Wall Volley) ของล็อกฮาร์ทและแมคเฟอริสัน (Lockhart and McFerson) และแบบสอบทักษะการเสิร์ฟลูกสั้น (Short Serve) ของ เฟรนช์ (French) ซึ่งมีค่าความเที่ยง .90 และ .77-.98 ตามลำดับ วัดทักษะแบคมินตันของนักเรียนไทยได้เที่ยงเช่นกัน
3. คะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนแต่ละโรงเรียน ที่ได้จากคะแนนสอบปลายปีรวมทุกวิชาของนักเรียนตามที่โรงเรียนตัดสิน ปีการศึกษา 2516 เป็นคะแนนที่สามารถวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนได้

ความจำกัดของการวิจัย

ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมอุณหภูมิ และความแปรปรวนของลมฟ้าอากาศได้ ทำให้เวลาในการฝึกและการทดสอบทักษะแบคมินตันไม่ตรงกัน อาจมีผลถึงการทดสอบทักษะดังกล่าวคลาดเคลื่อนไปบ้าง

ผลการวิจัยอาจเป็นแนวทางให้

1. ครูพลศึกษาได้ตระหนักถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุตามจุด

มุ่งหมายนั้น นอกจากคำนึงถึงความสมบูรณ์ทางร่างกายแล้ว กิจกรรมนั้นควรส่งเสริมให้เกิด
 เชี่ยวชาญปัญญาในการเรียนด้วย

2. ผู้บริหารการศึกษา นักการศึกษา ผู้บริหารโรงเรียน ให้การสนับสนุนการ
 สอนผลศึกษาอย่างถูกต้องและมีหลักการ

3. ผู้ปกครอง ตัวนักเรียน เล็งเห็นประโยชน์ของวิชาผลศึกษามากขึ้นกว่าเดิม
 เพื่อจะได้บรรลุผลตามความมุ่งหมายของการผลศึกษา ในการส่งเสริมการพัฒนา ทั้งทาง
 ร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

คำจำกัดความ

1. สัมฤทธิผลทางการเรียน หมายถึง คะแนนสอบรวมทุกวิชา ปีการศึกษา 2516
 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามที่โรงเรียนตัดสิน และขณะนั้นศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษา
 ปีที่ 7

2. ทักษะกิจกรรมผลศึกษา หมายถึง ทักษะทางกิจกรรมกีฬาแบบมินตันอย่างเดียว

ศูนย์วิทยพัทยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย